

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 7 oktober 2010 in zaak nr. 10/24914 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 juli 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 oktober 2010, verzonden op 8 oktober 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel, thans: minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 november 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Daartoe in de gelegenheid gesteld, hebben de vreemdeling bij brieven, bij de Raad van State binnengekomen op 24 november 2011 en 6 december 2011, en de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 december 2011, schriftelijke uiteenzettingen gegeven.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De vreemdeling betoogt dat het hoger beroep niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, omdat de beweerdelijk gemachtigde, werkzaam voor het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, geen machtiging heeft overgelegd waaruit blijkt dat hij als senior procesvertegenwoordiger is gemachtigd om namens de minister het hoger beroep in te dienen.

2.1.1. Krachtens artikel 1, aanhef, onder g, van de Mandaatregeling DGWIAV Justitie (Stcrt. 2008, 59, gelezen in samenhang met Stcrt. 2010, 16591) zijn aan het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND) bevoegdheden gemandateerd die de IND betreffen.

Op 10 oktober 2010 is de Algemene ondermandaatregeling van het hoofd Immigratie- en Naturalisatiedienst 2010 (Stcrt. 2010, 15171; hierna: de regeling) in werking getreden.

Het hoofd van de IND heeft in artikel 3, gelezen in samenhang met artikel 1, eerste lid, van de regeling en de daarbij behorende lijst van functionarissen, voor zover thans van belang, senior procesvertegenwoordigers van de Directie Procesvertegenwoordiging gemachtigd tot het aanwenden van rechtsmiddelen.

In dit geval heeft blijkens de bewoordingen van het hogerberoepschrift een zodanige functionaris namens de minister hoger

beroep ingesteld.

Het betoog van de vreemdeling faalt.

2.2. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd. De Afdeling ziet aanleiding uit een oogpunt van finale geschilbeslechting te onderzoeken of grond bestaat met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit alsnog in stand te laten.

2.4. Ingevolge artikel 3.106a, eerste lid, aanhef en onder d, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000), voor zover hier van belang, wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Wet slechts afgewezen op grond van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder d, indien naar het oordeel van onze Minister, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, voor de vreemdeling in het betrokken derde land de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag.

Ingevolge het tweede lid van dat artikel wordt de aanvraag slechts afgewezen indien de vreemdeling een zodanige band heeft met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan.

Ingevolge het vierde lid wordt bij de beoordeling of de aanvraag wordt afgewezen mede betrokken het beroep van de vreemdeling inhoudende dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan foltering, wrede of onmenselijke, of vernederende behandeling of bestraffing.

2.5. Niet in geschil is dat de vreemdeling door Italië als vluchteling is erkend en dat het door de minister aan Italië gerichte verzoek tot terugname van de vreemdeling, die op 7 september 2009 hier te lande een asielaanvraag heeft ingediend, is gebaseerd op de Europese Overeenkomst inzake de overdracht van verantwoordelijkheid met betrekking tot vluchtelingen (Trb. 1981, 239; hierna: de Overeenkomst).

2.6. Vooropgesteld wordt dat, aangezien de vreemdeling een in Italië erkend vluchteling is, reeds hierom is voldaan aan het bepaalde in het tweede lid van artikel 3.106a van het Vb 2000.

2.7. De vreemdeling heeft zich in de brief van 24 november 2011 op het standpunt gesteld, samengevat en voor zover thans van belang, dat Italië zich niet aan zijn verdragsverplichtingen houdt en dat overdracht aan dat land, gelet op de slechte situatie van houders van een verblijfsvergunning in Italië, strijdig is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de

rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De vreemdeling heeft ter onderbouwing van dit betoog verwezen naar de volgende stukken:

- het rapport van de Norwegian Organisation for Asylum Seekers met de titel 'The Italian Approach to asylum: System and core problems' van april 2011;
- het rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe 'Asylum Procedure and reception Conditions in Italy' van mei 2011;
- het rapport van de Mensenrechten Commissaris van de Raad van Europa, Thomas Hammarberg, "Report – Following his visit to Italy on 13-15 January 2009";
- het rapport Dubliners Project Report "Dubliners – Research and exchange of experience and practice on the implementation of the Council Regulation Dublin II" van april 2010;
- het rapport van Pro Asyl "Zur Situation von Flüchtlingen in Italien" van maart 2011;
- de interim measures die in een aantal asielzaken door de President van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) zijn getroffen, waaronder de tegen Nederland getroffen interim measure van 7 september 2011 (nr. 55887/1) en de daarin gestelde vragen.

2.8. De minister heeft zich in zijn brief van 6 december 2011 op het standpunt gesteld dat geen aanleiding is voor het oordeel dat het arrest van 21 januari 2011 van het EHRM in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland, zaak nr. 30696/09, JV 2011/68 (hierna: de zaak M.S.S.) ook aan overdracht aan andere lidstaten, zoals in dit geval Italië, in de weg staat. De beschikbare informatie is niet van dien aard dat de minister er in algemene zin niet meer op zou mogen vertrouwen dat aan Italië overgedragen vreemdelingen niet zullen worden blootgesteld – direct of indirect – aan een onmenselijke of vernederende behandeling, aldus de minister.

2.9. De Afdeling heeft in de uitspraak van 14 juli 2011 in zaak nr. 201009278/1/V3 (www.raadvanstate.nl), samengevat weergegeven, overwogen dat uit het arrest in de zaak M.S.S. voortvloeit dat ook in een situatie waarin een vreemdeling zijn stelling dat overdracht strijdig is met artikel 3 van het EVRM, louter onderbouwt met een beroep op algemene documentatie die informatie bevat over één of meer van de blijkens het arrest relevante aspecten, een zorgvuldige beoordeling daarvan geboden is. Voorts heeft de Afdeling daarin overwogen dat, ook indien de voorhanden documenten over de situatie in Italië worden beoordeeld op de wijze waarop dat in het arrest in de zaak M.S.S. is gepreciseerd, geen grond bestaat voor het oordeel dat de documenten waar de vreemdeling zich in die zaak op heeft beroepen, tot het oordeel moeten leiden dat hij niet aan Italië mag worden overgedragen.

De documenten waarop de vreemdeling zich in deze zaak heeft beroepen geven geen aanleiding voor een ander oordeel. De interim measures van de President van het EHRM waarnaar de vreemdeling heeft verwezen, zijn niet van een motivering voorzien, zodat daaruit niet kan worden afgeleid

of deze betekenis hebben voor andere vreemdelingen en, indien dat het geval is, welke betekenis dit zou kunnen zijn.

Ook het persoonlijk relaas van de vreemdeling biedt geen indicaties voor het oordeel dat de Italiaanse asielprocedure niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet. De vreemdeling heeft immers een asielaanvraag kunnen indienen, naar aanleiding waarvan hem de vluchtelingenstatus is toegekend. De vreemdeling werd in het verleden in Italië dan ook niet bedreigd met uitzetting naar zijn land van herkomst. Evenmin kan uit zijn verklaringen worden afgeleid dat hij eerder in dat land het slachtoffer is geworden van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.9.1. Onder deze omstandigheden ziet de Afdeling dan ook geen grond voor het oordeel dat door de overdracht van de vreemdeling aan Italië een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3 dan wel 13 van het EVRM en de minister zich om die reden niet met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kan stellen, dat ervan kan worden uitgegaan dat Italië de refoulementverboden niet zal schenden.

2.10. Gezien het hiervoor overwogene, zou de uitkomst van het geschil, in het geval de minister met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen een nieuw besluit zou nemen, geen andere zijn en de toetsing in rechte kunnen doorstaan. Daarom ziet de Afdeling aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.11. De vreemdeling heeft in zijn brieven van 24 november en 6 december 2011 aangevoerd - samengevat weergegeven - dat Nederland op grond van artikel 2, eerste lid, van de Overeenkomst gezien het tijdsverloop als genoemd in dat artikel verantwoordelijk voor hem is geworden. Dit betoog faalt, aangezien in het tweede lid, aanhef onder c, van voormeld artikel is bepaald dat de periode gedurende welke de vluchteling toestemming heeft te verblijven op het grondgebied van de tweede Staat alleen meegerekend wordt indien de beslissing op het beroep gunstig is voor de vreemdeling. Daarvan is echter geen sprake, aangezien de vreemdeling met onderhavige uitspraak geacht wordt na afwijzing van zijn aanvraag nimmer rechtmatig verblijf hier te lande te hebben genoten en dit mitsdien voor hem niet als gunstig kan worden gekwalificeerd.

2.12. De minister dient op na te melden wijze te worden veroordeeld tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. bepaalt dat de rechtsgevolgen van het bij uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 7 oktober 2010 in zaak nr. 10/24914, vernietigde besluit geheel in stand blijven;
- III. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 655,50 (zegge: zeshonderdvijfenvijftig euro en vijftig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. S.I.M. Peute, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

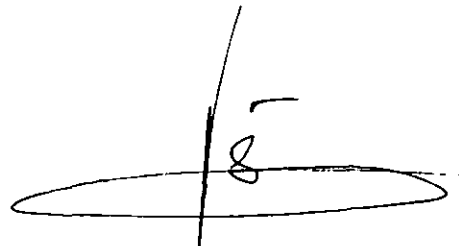
w.g. Peute
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 februari 2012

391.

Verzonden: 27 februari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 10 / 24915 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 24914 (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 7 oktober 2010
in de zaak van:

geboren op van Eritrese nationaliteit,
verzoeker,
gemachtigde: mr. A.M.J.M. Louwerse, advocaat te Amsterdam,

tegen:

de minister van Justitie,
verweerder,

gemachtigde: drs. F. Gieskes, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

registratie	mdw	9
2010	unit	IIV
INDIS	datum	11/10
	IND locatie	PV ULAD DEN HAAG
IND ontvangst- datum	08 OKT. 2010	
	dossiernummer	0909091013
Invoer- controle	mdw	
	unit	
	datum	

1. Procesverloop

- 1.1 Op 7 september 2009 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 13 juli 2010 heeft verweerder de aanvraag afgewezen omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.
- 1.2 Bij brief van 13 juli 2010 is daartegen beroep ingesteld. Verzoeker mag de behandeling daarvan niet in Nederland afwachten. Bij verzoek van diezelfde datum is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot de rechtbank op het beroep heeft beslist. Het verzoek is voorzien van gronden bij brief van 3 augustus 2010.
- 1.3 Verweerder heeft op 21 september 2010 een verweerschrift ingediend.
- 1.4 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 23 september 2010. Verzoeker is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige

0238883974

zaaknummer: AWB 10 / 24915 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 24914 (beroep)

2

voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

- 2.2 Ingevolge artikel 8:86 van de Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder d, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen indien de vreemdeling op grond van een verdragsverplichting tussen Nederland en een ander land zal worden overgedragen aan dat land van eerder verblijf, terwijl dat land partij is bij het Vluchtelingenverdrag, het (Europees) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing (Anti-Folterverdrag), dan wel zich anderszins heeft verplicht artikel 33 Vluchtelingenverdrag, artikel 3 EVRM en artikel 3 Anti-Folterverdrag, na te leven.
- 2.5 Verzoeker heeft - samengevat - het volgende aangevoerd. Verweerder's stelling dat Italië zich akkoord heeft verklaard met overname van verzoeker is onvoldoende gemotiveerd nu de brief waarnaar het besluit verwijst in het Italiaans is gesteld en een vertaling ontbreekt. Voorts is het bestreden besluit niet gebaseerd op een zorgvuldig onderzoek en een draagkrachtige motivering omdat verweerder niet heeft getoetst aan artikel 3.106a van het Vreemdelingenbesluit (Vb). In de beschikking is artikel 30, eerste lid onder d en h Vw vermeld, terwijl verzoeker zich heeft beroepen op artikel 3.106a Vb. Overdracht aan Italië is daarnaast in strijd met artikel 17 van de Verordening. Er is immers sprake van overname in de zin van de Verordening en de termijn daarvoor van drie maanden is verstreken. In de beschikking wordt gesteld dat de Europese Overeenkomst inzake de overdracht van verantwoordelijkheid van vluchtelingen van toepassing is en niet de Verordening. Deze stelling is onvoldoende gemotiveerd. Dat eerstgenoemde regeling van toepassing is, sluit nog niet uit dat de Verordening ook van toepassing kan zijn, gelet op de definitie "overname" in de Verordening. De afwijzing op grond van artikel 30 onder d, Vw is tevens in strijd met de Definitierichtlijn, nu deze richtlijn omstandigheden als genoemd in artikel 30, onder d, Vw niet noemt als uitsluitings- of afwijzingsgrond. Daarbij is van belang dat de Definitierichtlijn ingevolge artikel 94 van de Grondwet boven de Vw gaat. Overdracht aan Italië zou tevens in strijd zijn met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), gezien de omstandigheden waaronder verzoeker in Italië verbleef en bij uitzetting naar dat land zal verblijven.
- 2.6 Verweerder stelt zich - samengevat - op het standpunt dat uit de toelichting van artikel 3.106a Vb blijkt dat het uitgangspunt van het verdragenrecht is dat verdragsverplichtingen wordt nageleefd door verdragsluitende partijen. Het is hierbij

0238883974

zaaknummer: AWB 10 / 24915 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 24914 (beroep)

3

aan verzoeker om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit in zijn geval anders is. Verzoeker heeft dit niet aannemelijk kunnen maken. Met betrekking tot de toepassing van de Verordening wordt opgemerkt dat het in de verordening gaat om asielzoekers. Een asielzoeker wordt gedefinieerd als: 'een onderdaan van een derde land die een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen.' Nu verzoeker in Italië is erkend als vluchteling, moet er aangenomen worden dat op zijn asielverzoek een beslissing is genomen. In dit kader ziet verweerder geen grond om verzoeker aan te merken als asielzoeker en het beroep op artikel 17 lid 1 van de Verordening gaat reeds daarom niet op. Voorts heeft verzoeker niet nader onderbouwd om welke reden de Definitierichtlijn in strijd zou zijn met artikel 30, onder d, Vw. Derhalve is de beschikking waarin de aanvraag van verzoeker wordt afgewezen op grond van artikel 30, onder d, Vw niet onrechtmatig.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

- 2.7 Verzoeker heeft in beroep stukken overgelegd waaruit blijkt dat hij erkend vluchteling is in Italië. Daarom is de asielbeschikking van 10 februari 2010 bij brief van 7 juni 2010 ingetrokken. Vervolgens is op diezelfde datum de Italiaanse autoriteiten verzocht verzoeker over te nemen op grond van de Europese Overeenkomst inzake de overdracht van verantwoordelijkheid van vluchtelingen, Straatsburg, 16 oktober 1980 (verder: het Verdrag).
- 2.8 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat verzoeker op 1 juli 2010 op basis van het Verdrag is geaccepteerd door de Italiaanse autoriteiten. De voorzieningenrechter heeft dit niet kunnen toetsen omdat er geen vertaling is overgelegd van de bevindende brief van het Ministero Dell'Interno, waar verweerder in dit verband naar verwijst. Maar ook indien wordt uitgegaan van acceptatie van verzoeker door de Italiaanse autoriteiten op grond van het Verdrag, is het volgende van belang.
- 2.9 Verweerder heeft de asielaanvraag van verzoeker afgewezen op grond van artikel 30, eerste lid, onder d, Vw omdat verzoeker als erkend vluchteling in Italië, op grond van een verdragsverplichting tussen Nederland en Italië, aan dat land zal worden overgedragen.
- 2.10 In artikel 3.106a Vb zijn aanvullende voorwaarden gesteld met betrekking tot behandeling van de vreemdeling in het land van eerder verblijf, die gelden bij een afwijzing op grond van artikel 30, eerste lid, onder d, Vw. In artikel 3.106a, eerste lid, Vb is bepaald dat de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel, slechts wordt afgewezen indien aan die voorwaarden is voldaan. Met verzoeker is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder alvorens te besluiten, diende te toetsen aan deze voorwaarden. Uit het bestreden besluit blijkt op geen enkele wijze dat verweerder dit heeft gedaan.
- 2.11 Het bestreden besluit is, gelet op het voorgaande, onzorgvuldig tot stand gekomen en berust niet op een deugdelijke motivering, zodat het besluit wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 Awb voor vernietiging in aanmerking komt. Het beroep is gegrond. De voorzieningenrechter zal het bestreden besluit vernietigen en verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen.

zaaknummer: AWB 10/24915 (voorlopige voorziening)
AWB 10/24914 (beroep)

4

- 2.12 De overige beroepsgronden behoeven geen bespreking meer.
- 2.13 Nu in hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.14 De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste, Awb verweerder veroordelen in de kosten die verzoeker heeft gemaakt. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 874,- in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening (1 punt voor het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1) en € 437,- in verband met het beroep (1 punt voor het beroepschrift, wegingsfactor 1). Omdat aan verzoeker een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, worden deze bedragen ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Awb betaald aan de griffier.

0238883974

zaaknummer: AWB 10 / 24915 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 24914 (beroep)

5

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3.3 draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
- 3.4 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- 3.5 veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 874,- te betalen aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening en € 437,- in verband met het beroep.

Deze uitspraak is gedaan door mr. B.M.A. Batallie, voorzieningenrechter, en op 7 oktober 2010 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. A.A. van der Meijden, griffier.

Afschrift verzonden op:

Coll:

- 8 OKT 2010

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet worden ingesteld door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

3. Nov. 2010 14:57

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 3 NOV 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
 de Minister voor Immigratie en Asiel
 te 's-Gravenhage,
 appellant
 Gemachtigde: mr. P. van den Berg,
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem
 van 7 oktober 2010
 met kenmerk AWB 10/24914

Inzake:

met IND-kenmerk 0909-07-1613
 aan te duiden als verveerder
 Gemachtigde: mr. A.M.J.M. Louwerse
 advocaat te (1001 AB) Amsterdam, Postbus 3269

Procesverlegenvoordiging
 Den Haag
 Bordawijklaan 62
 2591 XR Den Haag

Postbus 30120
 2500 GC Den Haag

mr. J.M. Agtersfoot
 tel 070-719 705

1. Inleiding
 - 1.1. Appellant (verder: de Minister) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, (verder: de voorzieningenrechter) van 7 oktober 2010, verzonden op 8 oktober 2010, met kenmerk AWB 10/24914 (verder: bestreden uitspraak) in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep tegen de beschikking van 13 juli 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit op de aanvraag te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld (productie 1).
2. Achtergronden
 - 2.1. Bij beschikking van 13 juli 2010 is de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw) van (verder: verweerder) van 7 september 2009 afgewezen.
 - 2.2. In de bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.
 - 2.3. De Minister kan zich met (onderdelen van) deze uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De Minister zal zijn grief in het navolgende verwoorden en nader toelichten.
3. Grief
 - 3.1. De Minister heeft één grief tegen de bestreden uitspraak.
 - 3.2. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.10 (pagina 3) van de aangevallen uitspraak:

"In artikel 3.106a Vb zijn aanvullende voorwaarden gesteld met betrekking tot behandeling van de vreemdeling in het land van eerder verblijf, die gelden bij een afwijzing op grond van artikel 30, eerste lid, onder d, Vw. In artikel 3.106a, eerste lid, Vb is bepaald dat de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel, slechts wordt afgewezen indien aan die voorwaarden is voldaan. Met verzoeker is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder alvorens te besluiten, diende te toetsen aan deze voorwaarden. Uit het bestreden besluit blijkt op geen enkele wijze dat verweerder dit heeft gedaan."
 - 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverweging berusten ook de rechtsoverwegingen 2.11 en 2.14 op pagina 3 en 4 van de aangevallen uitspraak. Gegrondverklaring van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief
- 4.1. Waar hierna de Minister wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen de eerdere bewindspersoon van Justitie.
- 4.2. Uit Eurodac is gebleken dat verweerder op 13 juli 2008 in Italië op illegale wijze de buitengrens van de lidstaten die gebonden zijn aan de Verordening 343/2003 (hierna: Vo 343/2003) heeft overschreden. Voorts is uit Eurodac gebleken dat verweerder op die datum tevens een asielverzoek heeft ingediend in Italië.
- 4.3. Bij beschikking van 10 februari 2010 is de asielaanvraag van 7 september 2009 van verweerder afgewezen op grond van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, Vw. Verweerder heeft in beroep, te weten bij brief van 17 mei 2010, stukken overgelegd waaruit is gebleken dat verweerder in Italië een erkend vluchteling is.
- 4.4. Bij brief van 7 juni 2010 heeft de Minister de beschikking van 10 februari 2010 ingetrokken.
- 4.5. Op 7 juni 2009 zijn de Italiaanse autoriteiten verzocht verweerder over te nemen op grond van de Europese Overeenkomst inzake de overdracht van verantwoordelijkheid voor vluchtelingen, van 16 oktober 1980 te Straatsburg (hierna: Verdrag van Straatsburg). De Italiaanse autoriteiten hebben dit verzoek op 1 juli 2010 geaccepteerd.
- 4.6. Bij beschikking van 13 juli 2010 is verweeders asielaanvraag van 7 september 2009 afgewezen op grond van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder d, Vw.
- 4.7. Naar het oordeel van de Minister is de rechtbank in rechtsoverweging 2.10 en 2.11 van de thans bestreden uitspraak ten onrechte van oordeel dat in het door verweerder bestreden besluit niet is getoetst aan de aanvullende voorwaarden als gesteld in artikel 3, 106a Vb, zodat het besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen en een deugdelijke motivering ontbeert. De Minister wijst hiertoe op het navolgende.
- 4.8. Uit artikel 30, eerste lid, aanhef en onder d, Vw, blijkt:

"Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 wordt afgewezen indien:

(...)

d. de vreemdeling op grond van een verdragsverplichting tussen Nederland en een ander land zal worden overgedragen aan dat land van eerder verblijf, terwijl dat land partij is bij het Vluchtelingenverdrag, het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (Trb.1951, 154) en het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing (Trb. 1905, 69), dan wel zich anderszins heeft verplicht artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, na te leven."

- 4.9. Uit pagina 11 van de Nota van Toelichting ten aanzien van artikel 3.106a Vb (Staatsblad 2007, 484) blijkt:

"Artikel 3.106a, eerste lid: de beginselen

In het eerste lid zijn de vier in artikel 27, eerste lid, onder a tot en met d, van de richtlijn genoemde beginselen overgenomen. Daardoor is het veilig gesteld dat een aanvraag slechts zal worden afgewezen indien de vreemdeling in het derde land zal worden behandeld overeenkomstig de genoemde beginselen. Net als voorheen mag worden aangenomen dat het partij zijn bij de in de artikelen 30 en 31 van de Wet genoemde verdragen in beginsel ook impliceert dat de betreffende derde landen hun verdragsverplichtingen jegens vreemdelingen naleven. In die zin beoogt artikel 3.106a dus géén andere beoordeling voor te schrijven dan die welke de Minister reeds verricht op grond van de artikelen 30 en 31 van de Wet. Overigens kan op grond van bijvoorbeeld ambtsberichten of rapporten van de UNHCR twijfel ontstaan over de vraag of een bepaald derde land zijn verdragsverplichtingen in de praktijk inderdaad nakomt."

- 4.10. Voorts blijkt uit pagina 11 en 12 van voornoemde Nota van Toelichting:

"Artikel 3.106a, tweede en derde lid: de band met het derde land

Het tweede en derde lid strekken tot implementatie van artikel 27, tweede lid, onder a, van de richtlijn op grond waarvan de lidstaten voorschriften ten aanzien van de band tussen de asielzoeker en het betrokken derde land moeten stellen. (...)

Artikel 3.106a, tweede lid, is overigens van toepassing op zowel artikel 30, eerste lid, onder d, van de Wet als op artikel 31, tweede lid, onder h. De in artikel 30 van de Wet bedoelde terug- en overnameovereenkomsten met derde landen wijzen op het bestaan van een voldoende band tussen de vreemdeling en het betreffende derde land."

- 4.11. Niet in geschil is dat verweerder in Italië een erkend vluchteling is.
- 4.12. Uit hetgeen is opgemerkt onder punt 4.6 van dit hoger beroepschrift, volgt onder meer dat de Minister er van uit mag gaan dat het partij zijn bij de in de artikelen 30 en 31 van de Wet genoemde verdragen in beginsel ook impliceert dat de betreffende derde landen hun verdragsverplichtingen jegens vreemdelingen naleven. Het is aan verweerder om aannemelijk te maken dat zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan de presumptie van eerbiediging van verdragspartijen genoemde verdragen wordt weerlegd.

Vergelijk:

- *AbRS 14 september 2009, 200808950/1 (www.raadvanstate.nl)*

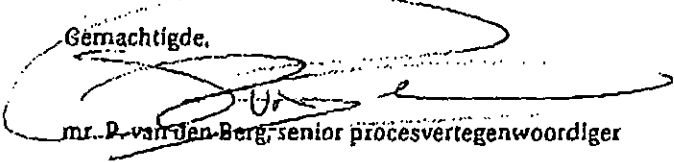
- 4.13. In het door verweerder bestreden besluit, waarin het voornemen als herhaald en ingelast is beschouwd, is onder meer opgemerkt dat verweerdere asielaanvraag wordt afgewezen op grond van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder d, Vw, hetgeen een imperatieve afwijzingsgrond betreft. Voorts is opgemerkt dat Italië partij is bij de in artikel 30, eerste lid, aanhef en onder d, Vw genoemde verdragen, alsmede dat ten aanzien van Italië van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uit kan worden gegaan. Tevens is opgemerkt dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat er concrete aanwijzingen zijn dat Italië zijn verdragsverplichtingen jegens verweerder

niet zal nakomen. Immers, het is niet in geschil dat verweerder in Italië een erkend vluchteling is.

- 4.14. In het door verweerder bestreden besluit is voorts reeds opgemerkt dat Italië op 1 juli 2010 het overnameverzoek op grond van het Verdrag van Straatsburg heeft geaccepteerd. Nu Italië het verzoek om overname op grond van dit Verdrag heeft aanvaard, mag er in beginsel van uit worden gegaan dat er een band bestaat als bedoeld in artikel 3.106a, tweede en derde lid, Vb. Uit het geciteerde onder punt 4.10 van dit hoger beroepschrift, kan immers worden afgeleid dat een overdracht op grond van een verdragsverplichting tussen Nederland en een ander land dat partij is bij onder meer het Vluchtelingenverdrag, wijst op het bestaan van een voldoende band tussen de vreemdeling en het betreffende derde land, in casu Italië. De Minister wijst er in dit kader nogmaals op dat niet in geschil is dat verweerder in Italië een erkend vluchteling is.
- 4.15. De Minister heeft de asielaanvraag van verweerder derhalve terecht en op goede gronden afgewezen op grond van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder d, Vw. Voorts volgt uit voornoemde Nota van Toelichting bij artikel 3.106a Vb dat artikel 3.106a Vb geen andere beoordeling beoogt voor te schrijven dan die welke de Minister reeds verricht op grond van de artikelen 30 en 31 van de Vw, zodat met de toets aan artikel 30, eerste lid, aanhef en onder d, Vw, de Minister eveneens heeft getoetst aan het bepaalde in artikel 3.106a, Vb.
- 4.16. Tevens volgt uit hetgeen in het bestreden besluit, en het daarin als herhaald en ingelast beschouwde voornemen, is opgenomen dat aan de in artikel 3.106a Vb genoemde voorwaarden is voldaan.
- 4.17. De voorzieningenrechter heeft het vorenstaande in rechtsoverwegingen 2.10 en 2.11 van de thans bestreden uitspraak miskend. De voorzieningenrechter had derhalve het beroep ongegrond dienen te verklaren.
5. Conclusie
- 5.1. De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van de door verweerder tegen het besluit van 13 juli 2010 ingestelde beroep.

Den Haag, 3 november 2010

Gemachtigde,

 mr. P. van den Berg, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
 Immigratie- en Naturalisatiedienst
 Proces Procesvertegenwoordiging
 Vestiging Den Haag
 Postbus 30120
 2500 GC Den Haag
 telefoon 070-7797105
 telefax 070-7795506